

Poštnina plačana.

Štev. 7.-8. * V Ljubljani, 1. julija 1923 * XXXI. tečaj

Zvonimir:

U gorski vasi.

Pod gorovjem, pod visokim,
pa dolinica leži,
v tej dolinici zeleni
bela vas stoji.

Po dolinici zeleni
urna Bistrica šumlja,
v dveh čolničkih pa vesela
ribiča veslata dva.

Valčki nagajivčki šumno
padajo, se dvigajo,
rdečepikaste postrvi
gorindoli švigajo.

Od nekóð brnijo zvonci,
urna Bistrica šumi,
pesem vaške se mladine
s travnikov glasi.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

4. V družbi z odrastlimi.

Ali ste bili že kdaj skupaj z Janezom Kimavcem ali z Minko Majavčevo? Z nobenim tujim človekom ne marata govoriti. Samo kimata ali pa odmajujeta. Beseda jima je konj, govorjenje nadloga, muka, strah. Če bi bila stara po tri ali po štiri leta, saj bi ju pustili na miru, vsaj v naši šoli; a ker imata že po osem in devet let, pa že morata vedeti, da tako trdovratno molčanje ni ne pravo in ne lepo.

Tone Trobčev ima pa med otroki vedno prvo besedo. Tega mu sicer nihče ni nevoščljiv, a da hoče celó med odrastlimi prodajati svojo puhlo modrost, to pa ne more biti prav. Nak, nak, Tone! Kjer odrastli govoré, tam naj mladina molči. Tvoja molčečnost bo ljudem všeč, tvoja modrost jim pa ni. Kadar te bo kdo kaj vprašal, takrat govori. Nič hujšega ni, kakor poslušati take nedorastle učenjake.

Ivanka Šepetavec — kaj bo pa s teboj? Pravili so, da si vpričo svoje tete, ki je prišla iz mesta, nekaj šepetala s sosedovo Malko in se pri tem polglasno posmehovala. To je pa grdo. Vpričo tujih ljudi skrivnostno šepetati in se posmehovati, je med dostojnimi ljudmi povsod strogo prepovedano. To ni dostojno. Vsak tujec se čuti užaljenega, če naleti na kaj podobnega.

Jaka Mevželj pa govori tako nerazločno, da ga ni mogoče razumeti. Kadar govoriš sam sebi, takrat govôri, kakor hočeš. Če pa govoriš z drugimi, takrat

pa le pazi, kako boš govoril: primerno glasno in razločno. Vpitje je grdo, mevžanje pa ni lepo.

Če s kom govoriš, stoj pred njim v primerni razdalji, ne tik pred njim. Glej mu v obraz, ne pa v tla ali pa kdo ve kam, morebiti celo s hrbtom proti njemu obrnjen, kakor to dela France Stranšek. Kakšen križ imamo z njim! Kar dopovedati si ne da, da je to grdo. Ni čudno potem, če mu kdo pravi, da je štor ali teslo ali še kaj hujšega.

Franca Počkaj pa ne more počakati, da bi kdo povedal, kar misli povedati. Kar v besedo mu pada. Če potem še Marica, njena sestra, začne pritrkavati, nastane cela zmešnjava. Vsaka poje svojo; revež pa je, kdor mora poslušati. Počakaj, otrok, da izgovori, kdor govori, potem pa ti povej, kar veš. Tako ravna olikani ljudje. Živali pa pojejo in vpijejo druga čez drugo.

Še dokaj grje pa ravna Tončka Srdinova. Kar kdo pove, vse mu prestriže s prav neprimernimi besedami: »Lažeš!« — »Ni res!« — »Saj ti nič ne veš« in s takim. Počakaj, otrok, da ljudje povedó svoje, potem pa ti povej svoje, kakor veš. Začni pa na ta način: »Pri nas pa so takole povedali« ali pa: »Jaz sem pa malo drugače slišala« ali tako podobno. Ni pa lepo, če vpričo drugih svojega bližnjega postavljaš na laž.

Miha Kladnik se je pa navadil, da vedno ponavlja v razgovoru nekatere besede: »Aha, no torej — veš, da —, mhm,« ali pa stoka, da je joj. Lepo to ni, zanimivo pa še manj.

Peter Potisek pa često ne razume, kar mu kdo pove. Potem pa prav neotesano vpraša: »Kogá? — Kogá ste rekli?« Že marsikdo je rekel, in po pravici: »Iz katerih hribov se je pa ta priklatil?« Pa se res

hribovci dandanes že marsikje dostojneje vprašujejo; tak-le pa, iz Ravnega dola doma, pa hribovcem dobro ime jemlje. Hribčeva Anica prav dobro ve, kako je treba vprašati, če ni kaj razumela. »No, Anica, kako?«

»Prosim, kaj ste rekli?«

Vidite, takó je prav. Tako se razgovarjajo olikani ljudje.

Paziti moramo tudi na to, kako naj odgovorimo imenitnejšim osebam, če nas o čem vprašajo.

Anica! Kako bi ti odgovorila na vprašanje gospoda učitelja: »Ali so mama še bolni?«

»Hvala za vprašanje, gospod učitelj! Mama so še vedno slabi.«

Dobro. Lahko bi pa tudi rekla: »Zahvalim; danes so že boljši« ali podobno. Ne pa kar tako, kakor govorijo v Divjakiji: »Kvaaa?!«

Lep odgovor je zlata vreden.

V družbi se šele človeka spozna. Tega ne pozabite, otroci! Ljudje opazujejo vaše vedenje bolj, kakor si vi mislite. V pričo drugih vaših nerodnosti sicer ne bodo grajali, ker bi to ne bilo primerno; a zapomnili si bodo vaše vedenje. Z grdim vedenjem si človek nikjer ne koristi.

Miladin :

Prevzvišenemu nadpastirju
dr. Antonu Bon. Jegliču

za zlati dan.

(1873 — 27. jul. — 1923).

Pozdravljen o slavnósní dan!
Kakó so srečne duše naše,
da smo s prevzvišenim pastirjem
dočakali dan zlate maše!

Desetkrat po petero let:
vsak dan Gospodova daritev,
pred njo, za njo nebroj molitev
skipelo je v nadzemski svet.

O kdo bi pač ob misli tej
na škofov zlati jubilej
ne spomnil se dobrot nešteti,
ki jih delil je v dolgih letih?

Prevzvišeni!

Kakšen pač naj dar
dámo na oltar
Vam za zlati dan,
da bo z zlatom tkan?

Nimamo zlatá
nimamo srebrá,
kakor le srcé —
gorke v njem željé:

Mnogo let Vas živi,
Bog še v dobi sivi,
da Vaš mili glas
bi privedel nas
po krepostni poti
Jezusu naproti!

Lovro Trpin:

Knezoškof ljubljanski
dr. ANT. BON. JEGLIČ
zlatomašnik, prijatelj mladine.

I.

»Kaj pa našega škofa — — ali jih kaj poznate?« sem vprašal nedavno v šoli, ko smo se ravno učili, da so škofje poleg rimskega papeža pravi nasledniki apostolov. — In glejte! Ne ena, kar več rok se je dvignilo ob tem vprašanju. Bil sem kar v zadregi, koga naj najprej vprašam.

»No, Blaž, povej pa ti, kje si jih videll!« pravim Vóvčevemu, tistemu, ki vselej vse po resnici pové. In Blaž pove: »Zadnjič sem šel z očetom v Kamnik na semenj, pa so se ravno pripeljali s kolo-dvora.«

»Morda si se pa zmotil?« ga prekinem. »Kaj pa, če so bili kak drug gospod?!«

»O nič!« hiti Blaž ugovarjati. »Saj so oče rekli, da so škof, in oba sva obstala in se odkrila.«

»Kaj pa so škof naredili?« ga nato vprašam.

»Kaj?! Z roko so mahali, pa smejali so se.« —

»Vikica, kje pa si jih ti videla?« se obrnem potem do Krzove Vike, do tiste, ki tako lepo piše, da sta jo oče in mati bolj vesela, kot če bi jima stale zlate gore na vrtu za hišo.

»Z mamó sva bili na predstavi v Kamniku, pa so bili zraven,« se odreže Vikica.

»Kakšni pa so bili tedaj?« poizvedujem dalje.

»Zlat križ so imeli, pa spredaj so sedeli, pa veseli so bili. Posebno jim je bilo všeč, ko so Orličí in Orličice nastopale. Kar z glavo so kimali, pa smejali so se.«

»Jaz sem pa že z njimi govoril!« se naenkrat vtakne vmes Fuflarjev Francelj, tisti nestrpni možiček, ki najrajši takrat govori, kadar treba ni.

»Govoril si z njimi?« ga vprašam zateglo.

»I ja, zadnjič, ko so bili prišli k nam birmo vezat.« Vsi v šoli se mu zasmejejo.

»Lej ga no! Birmo — vezat?« mu popravljam.

»Ne, birmo delit,« popravi brž.

»Takrat ste pa tako vsi govorili z

njimi, ko ste bili vprašani v šoli,« ga zavrnem.

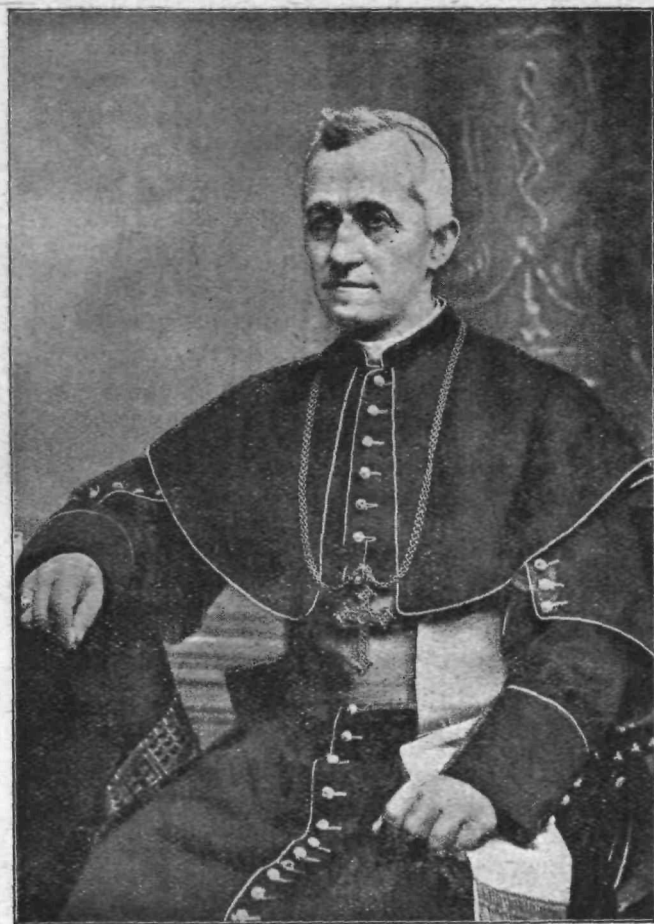
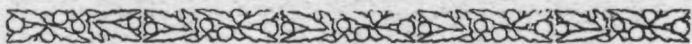
»Pa jaz sem še posebe sam govoril z njimi,« poudarja Francelj glasneje. »Tam pri 'štantih' sva stala z botrom, ko so prišli mimo, pa so me kar za glavo prijeli...«

»Morebiti pa misliš reči: za ušesa?« mu ponagajam.

»O, ne! Saj jim nisem nič naredil! Pa, če bi jim bil tudi bil, našega škofa se jaz že nič ne bojim. Saj so tako prijazni, da nobeden tako! Mene so vse izprašali, kje sem doma, koliko sem star, pa kaj so mi boter kupili... pa tudi takrat so se ves čas smejali, ko so z menoj govorili!«

»Pa naj bo dostil!« ga ustavim. »Že vidim, da jih vsaj nekateri dobro poznate. Čudno se mi pa zdi, da ste jih videli vsi tako zadovoljne in vesele. Blažu so se smejali, Vikica jih je videla smejoče se, pa tudi Franceljnu so se smehljali. Navsezadnje boste že mislili, da se škof samo smejejo? Oj, otroci, to pa ni tako; škof tudi mnogo trpijo, večkrat žalujejo, morda kdaj celo jokajo. »Kako pa to?« boste vprašali.

Le pomislite, otroci, koliko so mo-

Knezoškof-zlatomašnik dr. A. B. Jeglič.

rali škof pretrpeti, preden so se izšolali za duhovnika. Saj so bili revni z doma. In kot revnim jim je najbrže že za časa dijaških let marsikaj manjkalo, naj si bo že denar ali obleka ali kruh ali knjige. In koliko so morali študirati! Saj niso študirali samo v Ljubljani celo dolgo vrsto let, ampak tudi na Dunaju, pa na Nemškem v Monakovem, Virzburgu, Kolinu, Friburgu, Tibingi itd. In koliko grenkega so morda doživeli že kot mlad duhovnik, ko so bili dušni pastir v ženski kaznilnici doma v svoji rojstni župniji! Ali pa pozneje, ko so zapustili za nekaj let domačo zemljo, pa so se naselili kot pravi apostol med tujim, četudi bratskim narodom hrvačkim. Kolikokrat jih je žgalo solnce in pral dež, ko so iskali ob Drini in Goraždi in Foči, od Bjeline do Zvornika pa tja do Srebrnice in Višegrada revnih in zapuščenih Bosancev, da so jih krščevali, izpovedovali, jim pridigali, jih tolažili in delili z njimi vse, kar so imeli. Kaj pa šele v zadnjih petindvajsetih letih (1898—1923), odkar so škof v domači ljubljanski škofiji! Kako jim je že srce zakrvavelo, ko so uvideli kmalu po nastopu svoje službe, da so tudi v domovini nekateri, sicer izobraženi možje,

ki se pa ne zmenijo ne za Boga in ne za sveto Cerkev, pa so se bali tudi za mladino, da ne bi zašla na napačna pota. O, kako grenke so bile te misli za tako bogoljubnega in rodoljubnega moža! Toda zaupali so v previdnost božjo.

Sklenili so že leta 1898., da bodo sezidali velik katoliški zavod, kjer naj bi se šolali najboljši učenci ne-le iz ljubljanske škofije, ampak po možnosti tudi iz drugih slovenskih pokrajin, da se v tem zavodu pod spretnim vodstvom jako vzornih in učenih duhovnikov izobrazijo za dobre duhovnike, pa tudi za druge veljake, kakršne zahtevajo različni omikani stanovi.

In glejte! Posrečilo se jim je, da so mogli že dne 16. julija leta 1901 slovesno blagosloviti in položiti vogelni kamen velikanskemu poslopju. To je bilo potem dodelano in opremljeno leta 1905. Na sredi šentviškega polja, ob vznožju svete Šmarne gore, pred vrati bele Ljubljane, v srcu Slovenije stoji to poslopje in nosi ime: Zavod sv. Stanislava. Nad pročeljem te palače pa se blesti napis: Kristusu, Zveličarju sveta.

Velikansko delo je ta zavod. Velikanske so bile pa tudi skrbi in žrtve, s katerimi so ga škof postavili. Sami pri-

znajo, da so ga mogli dovršiti in ga še vzdržujejo le s pomočjo božjo. Koliko potov so morali narediti, koliko prošenj sestaviti, koliko nasprotovanj prenesti, koliko posvetovanj imeti, koliko ur prebedeti, koliko molitev opraviti, preden so sploh mogli sprejeti v zavod prve dijake. Šestindevetdeset jih je bilo sprejetih prvič, a to število je, do danes tekem 18 let narastlo na stotine. Koliko bridkih novic — zlasti ob vojskinem času, pa še tudi pozneje, in morda še danes tudi — so morali škof radi zavodov že čuti in sprejeti, to vedo le sami in dobri Bog, ki jim bo enkrat za vse te trude, žrtve in skrbi velik plačnik.

II.

Dne 22. majnika tega leta obhajajo knezoškof Jeglič 25 letnico, odkar vodijo ljubljansko škofijo, dne 27. julija letos pa bodo obhajali svojo zlato mašo. Petdeset let duhovnik! In tak apostolski duhovnik, ki hoče biti in dati vsem vse, ki mu je noč in dan samo skrb za ljudstvo na mari! Zavodi namreč niso edina skrb škofova. Prestati morajo še marsikaj drugega težkega. Kdo naj opiše ves napor, ki ga prenašajo leto za letom že

Škofijski dijaški zavod sv. Stanislava.

celih 25 let, ko obiskujejo vsako pešo leto vse župne in dostikrat tudi najoddaljenejše podružne cerkve po škofiji? Kdo ne ve, kako so včasih do smrti izmučeni, ko sedijo od ranega jutra do poznega večera kar po cele ure in pa dneve, če treba, v spovednici? In speš — koliko potrpljenja treba, ko morajo tolikrat tešči, potem ko so včasih po trikrat in večkrat govorili in pridigali, maševali šele proti poldnevu ali pa celo čez! Res, čudež je, da so še tako krepki v svojem 73. letu. Pa še hujši od telesnega je njih duševni napor, bridkosti in vsakovrstne skrbil! Koliko truda so jim dale in jim še dadó neštete knjige, spisi in pisma, ki so jih spisali in jih še pišejo dan za dnem! Pomislite: samó knjig — in med njimi takih, ki so debele in obsežne, kot jih vi izlepa ne vidite — so napisali že nad dvajset... Prevzvišeni nadpastir se namreč povsod zavedajo misli, da bodo morali kot škof dati enkrat odgovor Bogu samemu za toliko očetov in mater, mladeničev in deklet in otrok, ki so živeli tekom vseh teh let v njihovi škofiji. Kako jih boli in peče, če slišijo, da se tu in tam po škofiji godijo grehi, celó veliki grehi, kljub temu, da oni vse storijo, kar znajo in morejo, da

bi grehe zabranili! Kako jih žali, ko slišijo in vidijo, da so tudi v naši škofiji nekateri ljudje tako zaslepljeni kot Judje ob Jezusovem času, da nočejo in ne marajo nič slišati o ljubem Bogu in o Jezusu, o svetih nebesih in o večnih kaznih! Koliko imajo neprespanih ur ponoči, ko mislijo in preudarjajo, kako bi izpeljali še to in ono reč, da bi mogla biti v čast božjo, v korist vernikov in svete Cerkve!

Otroci! Škof se ne znajo samo smejati, škof tudi mnogo, mnogo trpijo. Nam se še ne sanja ne, koliko bridkih ur so že imeli in jih še vedno imajo v svojem življenju. Zakaj, če bi hoteli poznati vse njih trpljenje, bi morali vedeti tudi za vse njih velike skrbi, ki so jih imeli in jih še imajo kot brezprimerno goreč škof za svojo škofijo.

(Konec).

J. E. Bogomil:

Zamera.

Bolj ko je naraščala toplota, več je bilo življenja na Jezernikovem kurjem gnezdu. In čez par dni je pripeljala čopka na dvorišče svojo družinico. Za njo pa racka Blatopacka ravnotako in še bolj ponosna na svoj račji rod. Razkazovala ga je po jezeru in po dvorišču.

Solnčni žarki so privabili na dvorišče tudi Jezernikovo Pavlo. Stopa po vrtu in skoro ne ve, kaj bi počela. Pri cvetkah je res lepo, kdo bi ne duhal njih sladkega vonja? In kako dehte vrtnice in se belijo lilije! In življenje po cvetkah: tam metulj, tu hrošč, tu čebela! Ravno zdaj je pribrenčal še čmrlj, da bo družba večja. Oj, kako je lepo!

Pavlo je zdaj premotila koklja. Ali mar ni lepo, gledati to mlado življenje in vrvenje, poslušati čivkanje in pivkanje drobne družinice? Koga bi to ne prevzelo? Vse brska, vse išče hrane, poredno skače okrog koklje, se zaletava vanjo. Koklja pa tako skrbi za svojo družinico! Enemu poišče črviča, drugemu najde hrošča, tretjega zebe in ga koklja sprejme pod svoje peruti, četrti razposajenec — gotovo bo petelinček — je pa junaško zlezel koklji na hrbet. Ona pa vse potrpi. In spet: kako lepe kožuščke ima mladi kurji rod! Kdo bi ne ljubil teh ljubkih piščet! Pavla bi bila najrajši cel dan pri njih. Igrala bi se z njimi, božala jih, brskala bi zanje — prav kakor koklja.

Le škoda, da koklja ne pozna blagih namenov Jezernikove Pavlice! Kako se šopiri! Glejte! Prav zdaj je skočila v Pavlo. Zgrabila je njeno punčko. Kar

Pri račkah.

za lase jo je povlekla po tleh! In kako se grdo dere!
Na! Pravkar je odtrgala punčki vse lase. Ti uboga
punčka! Ti grda koklja!

Pavlica zajoka. Hlapec pride, odpodi kokljo in
reši punčko. — Ta grda koklja! — Pavlica ne mara
več zanjo. Piške bi že še rada imela, piške! Kako so
pa milo čivkale, ko je mesarila koklja njeno punčko!
Za kokljo pa ne mara nič več. Ko bi ji mogla piške
vzeti! Pa ne more, ne upa, ne sme!

Ali, čemu so pa račke pri hiši? Gre jih iskat. Saj
so račke ravno tako lepe! Kmalu jih najde. Počasi
stopa za njimi. A bolj oddaleč. Skušnja pri koklji jo
je izučila.

Pri jezeru so račke. Vse gredo v vodo. Škoda!
Morda bodo potonile? Pa tako lepe so!

A v vodi so račke šele prav živahne! Na suhem
so preveč okorne. Tako čudno se zibljejo: racájo. Eј,
pa v vodi! Plavajo, potapljajo kljunčke v vodo, okrog
sebe se ozirajo, ščebetajo. To je lepo! Jej, kako je
lepo!

Pavla gleda in gleda. Po vseh štirih se pomika
po mostičku, da od bližje vidi, kaj delajo račke. Samo
račke vidi, prav nič drugega. Čmok! Že ji je padla
punčka v vodo. Sama jo je pahnila. Nevedoma se-
veda. A kaj punčka! Saj ni živa. In še las nima več.
Račke so pa žive. Račke, račke!

In — — — — —

»Ti nesrečni otrok til!«

Ravno še o pravem času je prihitela mama. Če
ne, bi bila šla še Pavla za punčko. In Pavla bi tudi ne
bila več živa ...

Blagoje:

Pavlica v šoli.

Da bi vi, otroci mali,
našo Pávlico poznali,
kak lepo se v šoli vede!
V šolo pride v pravem časi,
mirno na svoj prostor sede,
tiho v klopi ostane,
ko učiteljica vstopi.
Med poukom v svoji klopi
se ne smeje, pogovarja,
glasno, točno odgovarja,
kar jo učiteljica vpraša.
Pa se nikdar ne ponaša,
če več zna, kot druge znajo,
in ne baha se nikoli.
A ko spet zapoje zvonec,
kadar je pouka konec,
mirno vstane, zbrano moli,
skrbno knjige v košek spravi,
ko poslavlja se, pozdravi,
pa vesela odhiti,
k svoji dobri mami!

DOPISL

VII. Celje.

Iz mestne osnovne šole nas je mnogo dečkov v Marijinem vrtcu. Lani je bil prvi slovesni sprejem. Samo najboljši so bili sprejeti. Jaz sem bil tudi tako srečen. Dobili smo svetinjice; te nosimo zdaj pri vsakem sestanku. Nekateri člani Marijinega vrtca gredo večkrat na mesec k svetemu obhajilu. Sveto obhajilo darujemo na tisti namen, ki ga nam priporoči naš gospod katehet. V postnem času smo posebno prosili Jezusa pri svetem obhajilu, da bi opravili vsi odrastli prebivalci celjskega mesta dobro velikonočno spoved. — »Angelčka« imamo zelo radi. Škoda, da ne izhaja vsak mesec! V našem Marijinem vrtcu ima »Angelček« 100 naročnikov.

* Učenec petega razreda.

VIII. Vič.

Naj tudi me povemo svojim sestricam, kako je v našem Marijinem vrtcu. Okolu 120 deklic se udeležuje shodov, ki jih imamo ob nedeljah popoldne. Shod vodi gospod katehet. Pri shodih molimo, pojemo, deklamujemo. Gospod katehet pa nam pripoveduje o Mariji. K svetemu obhajilu gremo vsak mesec, včasih še vsak teden. Ob sobotah zvečer pa pojemo na koru pri litanijah. Radе beremo tudi »Angelček« in »Vrtec«. Težko čakamo vsake nove šte-

vilke in pogosto povprašujemo, kdaj bo izšel. Lepo je v Marijinem vrtcu, in veselimo se, kadar imamo shod. Saj to je najlepše, kar imamo.

Dorica Kos,
učenka IV. b razreda na Viču pri Ljubljani.

IX. Kranj.

Umrlí součenki Anici v spomin.

Na gorenjskih tleh si vzrastla, ti nežna cvetka. Razcvitala si se prečudno lepo, svojcem v srečo, nam v veselje in ponos.

Pa padla je mrzla slana in te je umorila. Nedolžno tvojo dušico je odvedel angel v boljše domovino. Zate je to sreča; a nas, ki smo te tako globoko ljubile, ostavljaš v globoki, srčni boli. Preveč smo te ljubile, da bi te mogle z mirnim srcem pozabiti. V obilih solzah po tebi nam je edina tolažba sladki spomin na tvoje nedolžno življenje. Zato pa, Anica, vzor učenske, ostaneš nam v neizbrisnem spominu. Naj ti bo lahka zemljica!

Šorli Elza,
učenka V. razreda v Kranju.

A. Čebular:

Mrtva mucka.

Bingale, bongale —	Miška svetila bo,
mucka je mrčkala!	ptičice pele
Dajte na ramo	bodo pogrebne
škatljico meni,	pesmi vesele:
da jo ponese	vóđica biserna,
v ložec zeleni,	dobro kosilce
potlej pa v jamo!	poslej pri teti
	bo za plačilce.

A. Čebular:

Zvon vabi.

Plinka, plenka,
vstani, vstani, pridna Lenka,
solnce zalo
izza gor je priveslalo.

Dingl, dongl,
dimka hoče že na pašo
v jaso našo —
klingl — klongl, dangl — dongl.

Tinka, tenka,
koza prosi meketaje:
„Skrbna pastirička Lenka,
pusti me iz staje.“

Hitro vstala
deklica je, odvezála
dimko, kozo,
in obé odgnala v lozo.

* Rešitev uganke v 5.—6. številki:

Bog nam je dal lani veliko gob.

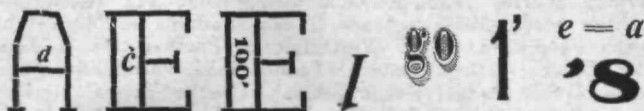
Rešitev rebusa v 5.—6. številki:

Veliki gospodarji so kratkih besedi.

Naloga.

Iz sledečih imen in zaimkov sestavi znan slovenski pregovor: Vi, Karo, dimi, Karmač, šilo.

Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

(Radi obilice rešilcev smo to pot imena bivališč izpustili.)

Uganke v 5.—6. številki so prav rešili: Pahulje Fr., Lagner Andrejče, Perušič Anton, Šobar Matija, Pogačar Viktor, Čemažar Jožef, Kumer Franca, Jeraša Ant., Tič Jožefa, Primožič Josipina, Osterman Jak., Natlačen Stanko.

Samo rebus so prav rešili: Kunc Milenka in Drago, Bischof Heda in Rudolf, Osterman Karlo, Ciglarič Darinka in Pepi, Jožef Radšel, Ferdo Kac, Kastelic Lojzika, Serpan Martica, Faleskini Anica, Makarovič Danuška, Korsika Emica, Eržen Pavlica, Kosec Cevceka, Gorišek Rohca, Rebernik Anica, Koščak Angelica, Malalan Danica, Ogulin Ivica, Fajdiga Lojzika, Mundschütz Marica, Popovič Martica, Škrlič Rozinka, Novak Franca, Sinigajda Zoška, Fabjan Minka, Ivan in Fanči Varl, Ant. Dečman, Marko Pajnič, Stanko Natlačen, Novak Ant., Lanišek Jernej, Einspieler Jožef, Kralj Leon, Šitnik Ivan, Bodljaj Fr., Rebec Karel, Jožef Dernovšek, Kolenc Ign., Cuk Štefan, Marinko Janko, Komavle Stanko, Hanzlovski Slavko, Kemperle Anton, Babšek Karel, Saurin Alfred, Rožanec Al., Sadar Al., Černe Marjan, Vene Ant., Jevšek Vladko, Ertl Ivan, Vitamvas Ferd., Esenko Fr., Maier Dionizij, Klemenčič Al., Janez Rakušček, Hvasti Fr., Verovšek Dimitrij, Mahnič Ivan, Janežič Stan., Cvenkel Jožef, Bergant Jožef, Južina Fr., Tomšič Ivan, Vladko in Anda Gajšek, Marcon Ivan, Kranjc Inocencij, Požar Ivan, Šitnik Hušo, Babuder Miroslav, Kocjan Jožef, Keber Pepi, Arko Metod, Klavžer Bogomir, Ogrin Alojzij, Krek Bogomil, Del' Linz Leopold, Agrež Boris, Kosmina Venceslav, Ravbar Miroslav, Brvar Ign., Čubej Mir., Pipan Rihard, Humer Hinko, Metelko Ivan, Bertoncelj Ivan, Trampuš Fr., Toraš Branko, Novak Jože, Mrzel Leop., Porenta Stan., Jenko Pet., Frank Ant., Štajger Jos., Prijatelj M., Srebot Dav., Bizilj Fr., Kveder Pav., Pečan Karel, Orel Val., Novak Mirko, Srebot Fr., Jankovič Vikt., Šmajdek Ladislav, Curk Vinc., Klič Iv., Dujč Alb., Marinšek Iv., Kural Fr., Brazda Er., Hrast Mirko, Stanko in Marija Močnik, Ušeničnik Rajko, Kalan Fr., Jazbec Ern., Mauriac Fr., Perič Cvetko, Mira Tomšič, Milka Zupančič,

Keršič Mira, Zorko Martina, Murn Gen., Kovačič Mar., Žura Angela, Vukadin Jurica, Žura Mihaela, Kovačič Irma, Zupanc Herman, Varlec Ivan, Kovačič Ant., Kunc Fr., Klene Jos., Veruška Stres, Milenka Kunc, Ivana, Ludmila in Mara Čibej, Jožica Pečnikova, Leop. Winterleitner, Pretnar Jos. in Nuša, Cibič Danica, Donca, Slavica, Teodor in Edvard Höfler, Zoran Pesek, Gvido Čadež, Dušan Šlajpah, Cvetko Pepca, Šepetavc Anica, Petančič Martin, Varlec Darko, Pikelc Jože, Podgoršek Edo, Vera, Franci in Helena Legat, Viktor Hajtnik, Kasesnik Marija, Aleks. in Mira Hrastnik, Anica, Danica, Ljubica Voj, Cvetka Ferk, Zora Druškovič, Stanko Pišlar, Starec Francka, Marij Avčin, Jernej in Janez Kladenšek, Kalinšek Avg., Ivan Melanšek, Jožef in Franc Hribernik, Ivan Pušnik, Justina Mošej, Vegan Marica, Jos. Žilih, Pepica Paternost, Micika Kandare, Vlasta in Bogomir Božič, Zofi Bregar, Mimica Šetina, Ljudmila in Marija Merhar, Cita Sitar, Brce Ludovik, Mozetič Albin, Bačar Jakob, Šoukal Majda in Marija, Pajk Pavla, Slokna Jak., Pepelnak Ivan, Jule Pavlin, Mihelec Vladko, Kač Franjo, Loparnik Vlado, Sotlar Bojan, štifter Alojz, Steblovnik Stanko, Mandelc Franc, šlander Josip, Krasnik Virgil, Sorman Franc, Rems Bogomir, Hönißmann Avgust in Ivan, Štor Josip, Prinčič Alojz, Javornik Joža, Jan Branko in Milko, Žužek Pij, Bračko Zlatko, Vovk, Čretnik, Kovič, Kač, Krulc, Fretze, Tovornik, Drogenik, Hude Vidka, Petruš Marica, Cuznar Albinca, Potočar Martinca.

Oboje so prav rešili; Vağaja Vera, Milan Žilič, Štefka in Marija Primožič, Ign. Vok, Marko, Samo, Vera Dostal, Anuša Verbič, Ljuban Zadnik, Novakovič Niko, Demeter Žebre, Vinko Šembov, Pavel Tepina, Bernik Boğica, Sem Franjo in Ciril, Hedviga Tumpej, Justina Dobrajc, Marija Povše, Klanšček Igor, Anica Berstovšek, Bizjak Danica, Marta Zupanc, Bučar Ivan, Marij Hočevar, Minka Lovrač, Barbara Kobljar, Brigita Demšar, Bergant Jožef, Janzekovič Ana in Hedvika, Vrečko Jožefa, Mimica Otarepec, Mimica Lužar, Jožica in Francka Koščak, Vinčko Zuccato, Holešek Ant., Martinjak Ljud., Bizovičar St., Hudorovič Ant., Kopitar Oton, Slamnik Viktor, Čop Živko, Osojnak Milko, Tomkiewicz Simon, Palma Jos., Mestrov Zora, Koschier Hedvika, Baebler Damijana, Hribar Svetozar, Slavko in Maks Močivnik, Olga in Stanko Jenko, Štrovs in Pegan, Pfeifer Vekoslava, Leopold Marta, Kacur Zofi, Pfeifer Danica, Pograjc Marija, Valerija, Stanislava, Bogomila, Franci, Vladimir, Finžgar Desa, Moloh Jozefa, Jerič Dragica, Lešnik Justina, Lopan Karolina, Serak Antonija, Podržaj Amalija in Justina, Ivan Korošec, Jože Jager, šarlah Franja, Viktor, Marija, Henrik, Helen, Marica, Peternelj Mirko, Cvikel Adela, Veltavski Fani, Ciril Janežič, Vilko Podlesnik, Sparhakl Stefanija, Baebler Damijana, Repič Viktor, Marko Pajnič.